

" Sterven is verder rijden langs een eeuwige witte streep ".

ZALIGE GEDACHTENIS AAN

TOM VAN DAMME

zoon van

Marc en Marie-Christine BOCKELANDT

student aan het Hoger Rijksinstituut voor Paramedische Beroepen,

geboren te Zottegem op 28 december 1962 en overleden, ten gevolge van een verkeersongeval, in het A.Z. te Gent op 4 februari 1982, gesterkt door de HH. Sacramenten en de Apostolische zegen in extremis.

Voor je gebeden, medevoelen en genegenheid danken :

Marc Van Damme en Marie-Christine Bockelandt,
zijn ouders ;

Wim Van Damme,
zijn broer ;

De families Van Damme, Bockelandt,
Bogaert en Van Liefde.

Tom, dat precies jij zo bruusk van ons bent weggerukt, sloeg ons met diepe ontzetting en met de pijnlijke vraag : « Hoe is het mogelijk, waar hebben wij dit verdiend ? »

We weten wie je voor ons was en wat je leven betekende. Je was gelukkig, je hield van dit leven. Je had van de Heer buitengewone gaven gekregen die je met volle geweld en enthousiasme gebruikte.

« Groten Tom », je was niet in te tomen. Leven betekende voor jou thuis zijn bij je lieve ma, je pa en Wim, in je familiekring waar iedereen je graag zag komen. Bij hen zowel als bij je vrienden, je leraars, je sportmakkers was je voortdurend bereid tot graaggedane hulp. Ongevraagd. We zagen je vaak in je element op het tennis- of voetbalveld, je had er zoveel gegeven aan.

Je in-goed hart was er steeds om bekommerd dat allen die je ontmoette het goed zouden hebben ; het luisterde naar ieder, sprak met allen, verdroeg het onrecht niet, kende geen wrok, alleen welwillendheid spontaan en blij.

Voor dit alles — je mooie leven — vond je steun in je kristelijke levensvisie, je geloofde dat God met jou persoonlijk begaan was zoals een Vader met zijn kind.

Daarom zullen je ma, je pa, je broer, je familie, vrienden, medestudenten en kameraden, wij allemaal, je missen en kunnen we je nooit vergeten. We danken je om wat je was.

We vertrouwen dat je laatste rit je binnenvoerde in het land van de Vader, dat je een nooit eindigend samenzijn in geluk, vrede en liefde biedt en waar je op ons zult wachten...

We zeggen niet « Vaarwel Tom », maar « Tot weerziens ».

